

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

torzósztár

altató

egy emberöltő kellett hogy megértsem nem a fej temérdek variációjából alakul ki a kényelmes nyakhelyzet amelyben az ember akár órákig is elheverhet a prosztata előtti kis időszámításban szóval idők előtt szeptemberben vagy akár januárban a kispárnával manőverezik az igazi profi jobbik kezének enyhe felnyúlásával osztva ki a matériák között a hegyes vagy tompa szögeket melyek lejtésében az álom anyagtalan víziója mentén elmereng enyhén nyáladozva s horkolva a pihenni vágyó létbe vetett jámbor kit szerencsés esetben még messzire kerül a medicinában elrontott bűbájos szó az altató melybe egykor belekeveredett a kisgyerekek puha meleg álma visszaszállva a jóságos anyára és egy később sosem tapasztalható tisztaságra ha meggondolod még e torokszorító líránál is több a tét hiszen az aprócska praktikumon túl hányszor eshet meg hogy komoly dolgokban az ember félrenéz fejét nem igazítja láthatatlanok a koordináták téves utakra vált át a kereszteződésekben s már csak akkor rebben mikor bús sorsának kivilágítatlan zsákutcaiba beleszalad meggyűlölve a kényelmetlen párnahadat mint életének fő szimbólumát

altatódal

anyámnak szép mély orgánuma volt a messzi ködbe veszett időkben bizonyára dúdolt nekem altatót ott a világ végén a kicsiny jegyzői szobában főleg ha orosz sztyeppéket idéző időkben dőlt neki az ablak a téli éjszakáknak melyek huzatát négyesben beheltük mivel a fűtési rend elégtelensége rémként szálldoshatott felettünk egyszóval a későbbi tapasztalatok alapján némi vízió összeáll csak az hagyja üresen a fantáziát mit csinálhatott közben iskolás korba készülve bátyám s mit újság és rádió nélkül apám mert hogy a közeli háború nyomora a kicsike faluban nem biztos hogy a postára volt bízva a néprádióhoz pedig nagyobb terek kellettek a diktatúrák önkényébe ez még nem volt beleírva hisz mire az a fagyos határokhoz odaért még párttitkárok szaladoztak a miseborért s kapatosan gajdolva cipelték körbe a súlyos misezászlót mire pedig görbe menetükre a hatalom rászólt már csak a nyugodt létre vágyó apám lehetett illetékes míg vörös tanácsokba zsuppolták vágyainkból az egészet amit túlértett fejjel is alig értek ám ekkor az altatódal már elmaradt minden magára maradt akár körben a szeretetre sóvárgó bús szemek

altatószer

valeriána szólt ki anyám a horgolásból és apám a szeretetre méltó jámbor már tapogatózott is az asztal alatt az elgurult szemek után elnyűtt újságját félretéve melynek tartalmáról sohasem beszélve a másnapi begyűjtásig az az asztal szélén gondosan összehajtva ottmaradt majd a vén kályha imbolygó füstös tüzével pontosan tudta az előző napi hírekkel mi a feladat zenélő akác gyűjtését lángra lobbantva a készülő meleget a sok hazugságra hagyva valami gyanús lignittel elvegyült magam meg szorongni kezdtem ott legbelül mivel a hivatalnoki hajsza miatt az izzó parázs elzárása rám maradt s hiába volt olykor a segítségbe hajló hűséges akarat estére gyakran korommal tele várta a családot haza a szoba legfeljebb az maradt vigasznak hogy nem lett tűz martaléka az egész családi pagoda és nem is maradt el soha a sanyarú körülményekre szabott megbocsájtás talán csak a szocialista altatószer-gyártás hatékonysága emelkedett mikor apám és én is bekaptunk némi fehér egyveleget a riadalomra aztán csöndben elaludtunk mint az őszi erdőben a gomba bonyolult elméletek nélkül sejtve hogy másnap sem nekünk kékül az égezet

MOZIT
DE
PIETE

h. D.